

brækker en Skruer, er Skruerbrækker. Hvis man bruger dette Ord med foragtelig Betoning, hvad man jo i Regelen gør, saa vil det komme an paa, om det netop er et Udtryk for den Stilling, Manden har i Øjeblikket, saa længe Skruen staar paa, idet det er en af Kammeraterne — ikke en fremmed Mand, ham kan man ikke kalde for en Skruerbrækker —, der bryder sit Tilsagn om at staa Last og Brast med de andre Kammerater; at kalde ham for en Skruerbrækker vilde, hvis vi skulde begynde Retsdannelsen fra ny af, ikke kunne være Genstand for et Injuriesøgmaal med det Udfald, at den, der har udsagt det, blev dømt som Injuriant; han vilde med Rette kunne gøre Sandhedsindsigelse gældende; vi maa dog kalde Folk for, hvad de ere. Jeg mindes et Optrin herinde i Formiddag, hvor den højtærede Landbrugsminister virkelig med megen Dygtighed, Patos og vindende Hjertevarme ganske knuste det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle). Det ærede Medlem gik herfra med knust Hjerte. Om han nu, saa længe denne Forhandling staar paa, kalder den højtærede Landbrugsminister for en Hjerteknuser, saa har han ikke paa nogen som helst Maade overskredet Ytringsfrihedens Grænser. Men hvis han bag efter, naar Diskussionen var færdig, kaldte den højtærede Landbrugsminister for en forhenværende Hjerteknuser eller sagde, at den højtærede Minister aldrig havde været en Hjerteknuser, vilde det være nedsættende. Det er noget, som man maa have Lov til i en Diskussion, saa længe Situationen hjemler det, at bruge de Betegnelser, der passe til Tiden og Stedet.

Jeg gaar nu over til at tale om en Birkedommer, der før har været paa Omtale her i Tinget, og som har været paa Omtale i Højesteret mangfoldige Gange. Jeg mindes, at Octavius Hansen har draget denne Mands Behandling af Arrestanter frem for Højesteret og gjort det paa en meget stærk, meget hjertelig og human Maade, som det var Octavius Hansens Skik at gøre det. Jeg mindes, at Svend Høgsbro her i Tinget har lagt Sagerne paa Bordet og givet dette Ting et Indblik i, hvorledes denne Dommers Kommissionsvirksomhed blev dreven. Da denne Behandling af Arrestanter, ogsaa den her omtalte Lussing, har været kendt af alle og har været kendt af de tidligere Justitsministre, da der endogsaa er blevet gjort Indberetning derom, vilde det have været de tidligere Justitsministres Sag slet ikke at befordre en saadan Mand til et nyt eller større Embede — Mod-

sætningen til dette skal jeg lade ligge uberørt, men de burde i alt Fald ikke befordre en saadan Mand, men de have altsaa befordret ham. Da der er gaaet en Snæs Aar, gør Højre — jeg haaber, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) ikke tilgiver mig det — som sædvanlig en Dumhed og gør denne Mand til Landstingsmand. Nu skulde man synes, at Højre maatte være belært af alle de mindre kloge Landstingsudnævnelser, som de højtærede Regeringer have foretaget i de sidste Aar. Man har prøvet med en Prokurator og med en Præst, og det gik galt; man skal besigtige sit Stof, før man laver Landstingsmænd. Det skulde Højre ogsaa have gjort. Men naar vi skulle komme saa langt, at vi grave denne Voldshandling af denne Forhørsdommer op uden at tænke paa, at denne Voldshandling den Gang har været en Bagatel sjæleligt set i Sammenligning med den langvarige Indspærring og alt, hvad Arrestanterne ellers have været underkastede af daarlig Behandling, naar vi nu, siger jeg, grave dette op efter 20 Aars Forløb, saa lader det til, at det skal gøres paa Basis af, at vedkommende Dommers har karakteriseret det med et Jargonudtryk og i Stedet for at kalde det „en paa Siden af Hovedet“, en Lussing, har kaldt det „en paa Tuden“. Paa den Maade kunne vi ikke læse Korrektur paa hinanden, paa den Maade kunne vi ikke gaa hen og gøre alvorlige Skridt i Anledning af hans tilfældigt formulerede Udtryk og saaledes sætte Formalia over Realia. Det synes jeg for mit Vedkommende ikke om; min Mening om Manden og hans Virksomhed er tydelig og klar — det haaber jeg, alle kunne se —, men hvorledes kan man straffe Manden, naar han har sagt „en paa Tuden“, men lade ham gaa fri, hvis han sagde Lussing. Det kalder jeg Affektation, det er i mine Øjne ikke godt Latin, langt mindre godt Dansk.

Der har været talt om Retsreformen, og den højtærede Justitsminister har været saa glad over den Tilslutning, han har faaet til Albertis Retsreform fra Socialdemokratiets Side gennem deres Ordfører om dette Punkt, det ærede Medlem fra Stege (Jessen). Jeg kan ikke tænke mig at gaa med til nogen Retsreform, hvor der ikke er Anklageprincip. Mon der ikke i den Tid, hvor den højtærede Justitsminister har siddet i sit Embede, har været Tid nok til at faa et Anklageprincip ind i Loven. Kunne vi ikke faa det paa den dyre Maade, saa lad os faa det paa den billige Maade. At lave 18 Amtsanklagere er ikke mere, end en